

A  ı k k a r a

Hayâli, kayalı, hakka dayalı dergi

- ◆ Nef'i ◆ Durdu Güneş ◆ Tacettin Şimşek ◆ Aslan Aşarbay
- ◆ Nurgül Kaynar Yüce ◆ Halit Yıldırım ◆ Hızır İrfan Önder
- ◆ Mesut Arslan ◆ Hakan İlhan ◆ Mehmet Pektaş ◆ Ercan Sağlam
- ◆ Mehmet Osmanoglu ◆ Fatma Uçarlar ◆ Cihat Barış
- ◆ Kaan Ramazan Çakalı ◆ Hacı Musa Tuncer ◆ M. Nihat Malkoç
- ◆ Salman Kapanoglu ◆ Mustafa İmir ◆ Hökkeş Hartlap

87 Sayı 21 Mayıs 2025

Der-Hakk-ı Peder-i Hîş [Mehmet Bey]

◆ Nef'î

Saâdet ile nedîm olalı peder Hân'e
Ne mercimek görür oldı gözüm ne tarhâne

Zügürtlük âfetim oldı acep midir etsem
Peder gibi buradan ben de arz-ı cer Hân'e

Eger müsâade etmezse bir tulum yaga
İki tulum kımız olsun nedür zarar Hân'e

Buna da hisset olur mı ki günde bin Tatar
Tulum tulum kımız pîşkeş çeker Hân'e

Peder de mi acep imsâk Hân'da mı bilmem
Nezâketile bunu kim suâl eder Hân'e

Peder degül bu belâ-yı siyehdür başıma
Sözüm yerinde n'ola güç gelirse ger Hân'e

Benim zügürtlük ile ellerim taş altında
Müzahrefâtın o dürr ü güher satar Hân'e

Ben ıztırâb ile bunda semâa girmede ol
Dü beyt okur nagamât ile def çalar Hân'e

Zügürd olursam olaydım ne çâre kâil idim
Olaydı baş sokacak denli muhtasar hâne

Hudâ bilir ki sözüm serteser hakîkatdır
Baş agrıdır der isem lîk serbeser Hân'e

A ş ı k k a r a

Hayâlî kayalî hakka dayalî dergi

Yapımcı: Tayyib Atmaca Yönetmen: Mehmet Pektaş

Set Amiri: Halit Yıldırım Afiş: Yeşilçam Hatırası

Muhabbet Adresi: Onikişubat Belediyesi Sosyal Yardım Müdürlüğü Kahramanmaraş

Sesleşme: 0535 391 92 50 Dükkân: www.acikkara.com e-mektup: acikkaradergi@gmail.com

87. Sayı Mayıs 2025 ISSN-0106417 (edergi)

Saçma Sapan Bir Şiir

◆ Durdu Güneş

Dün söylediğini bugün yalıyor
Ağız saçma sapan söz saçma sapan
Kalıbına bakan adam sanıyor
Şekil saçma sapan öz saçma sapan

Nasıl bir yara bu, her an kanıyor
Kötülük durmuyor hep tırmanıyor
Barınaklar değil, ahlak yanıyor
Duman saçma sapan köz saçma sapan

Bitmeyecek mi bu saçma düzenek
Pişman mı olacak her doğan bebek
Ne ağızda tat var ne besin gerçek
Yemek saçma sapan tuz saçma sapan

Hak dersin suç olur, sussan zül olur
Nasıl kalır böyle, insanda onur?
Batsın böyle dünya, nerede huzur?
Neşe saçma sapan haz saçma sapan

Sonuç doğurur mu böyle bekleyiş?
Batırır milleti bu hâl bu gidiş
Yanlış ile doğru yer değiştirmiş
Mantık saçma sapan tez saçma sapan

Ahlak bozulmuşsa her şey çözümsüz
Sözde anlam kalmaz, erdem hükümsüz
Kirlenmişse ağız, utanmazsa yüz
Lisan saçma sapan yüz saçma sapan

Adaletle hizmet etmezse yasa
Bitmez o ülkede, gam keder tasa
Hukuk siyasete alet olursa
Kural saçma sapan tarz saçma sapan

Bize akıl, izan cesaret gerek
O zaman bitecek, kirli düzenek
Gerçek önümüzde ama görmezsek
Görmek saçma sapan göz saçma sapan

Halk doğru sözleri işitmiyorsa
Sorumlular hâlden ar etmiyorsa
Doğru düzgün sözler, kâr etmiyorsa
Durdu sen de böyle yaz saçma sapan

Nigâr Hanım Vay/On Sekiz-Devlet Sanatçısı Bir Şair

◆ Tacettin Şimşek

Gün geçtikçe Nigâr Hanım'ın şöhreti dallanıp budaklanmış, ülke hudutlarının dışına taşmıştı. Dünya medyası ondan bir mülakat koparabilmek için birbirini eziyordu.

Cumhurreisi, beynelmilel toplantılarda, nazırlar ve mebuslar meclis kürsüsünde, İlber Ortaylı ise televizyon ekranlarında Nigâr Hanım'dan şiirler okuyorlardı.

Talim Terbiye Heyeti, Türkçe ve Edebiyat Dersi Öğretim Programlarında Nigâr Hanım'a yer verilmesini şart koyuyor, ders kitaplarına ondan mutlaka birkaç metin alınmasını emrediyordu. İdadiye ve darülfünuna giriş imtihanlarında Nigâr Hanım'la ilgili sualler çıkıyordu. O sualleri bilme-yenlerin tedris hayatı sona eriyordu.

Özel tiyatrolar, devlet ve şehir tiyatroları her sezon onun şiirlerinden oluşturdukları tek kişilik oyunlar sahneliyor, oyuncular diksiyon alıştırma-larını onun şiirlerinden seçtikleri örnek dizelerle yürütüyorlardı.

Nihayet kamuoyunun beklentisi gerçekleşmiş, Nigâr Hanım edebiyat dalında Cumhurreisliği Büyük Ödülüne layık görülmüştü. Bu muhteşem bir başarıydı kuşkusuz. Ülke bayram yerine dönmüş-tü. Her şehrin en büyük meydanında davul zurna-lar çalıyor, halaylar çekiliyor, zeybekler oynanıyor, barlar tutuluyor, horonlar tepiliyordu. Çiftetelli-ler, harmandalılar, Ankaralar, seymenler, horalar, Kafkaslar, tekeler, kaşık oyunları şehirleri uçuru-yordu. Ve tabii “erik dalı gevrekler”ler...

Bütün ülke çılgınlar gibi eğleniyordu. Hani, millî takım dünya şampiyonu olsa, ancak bu kadar sevinilirdi. Allahuallem, Fenerbahçe'nin Şampiyon-lar Ligi şampiyonu olması bile böyle bir coşkuyla kutlanmazdı. Çünkü içerideki rakipler dışarıdaki rakipleri tutardı. İçimizde İrlandalılar vardı.

Cumhurreisliği sarayında yapılan ödül törenine kendi tasarımı olan NGR markalı kırmızı beyaz kostümüyle katıldı Nigâr Hanım. Merdivenlerden kuğu gibi indi. O içeri girince koca salon birdenbi-re aydınlandı. Başta Cumhurreisi olmak üzere bü-tün davetliler güneş gözlüklerini takmak zorunda kaldılar. Şiir güneşi nasıl olmuşsa sarayın kapısın-dan içeri sızmış ve salona doğmuştu.

Osman Paşa ile eşi Emine Rıf'ati Hanım da pro-

tokoldeydiler.

Cumhurreisliği Klasik Türk Müziği Orkestrası sahnedeki yerini çoktan almış, Macar Osman Pa-şa'nın, kızı için bestelediği vals çalışıyordu.

Yerinden, bir paşaya yakışır asaletle ağır ağır kalktı Osman Paşa. Nigâr Hanım'a doğru yürüdü. Birlikte sahneyi doldurdular ve baba kız muhte-şem bir valsle programı başlattılar.

Vals bitince baba kız protokole döndüler.

Sahnede orkestra, önce “Hoş geldin gönül bah-çeme bahar yüzlüm.” şarkısını çaldı, ardından Ni-gâr Hanım'ın bestelenmiş şarkılarından bir buket sundu: “Seni gönlüm severken gel”, “Neydin dün sevgili sen, dün yine neydin?”, “Fatma'nın gözleri akşamdan koyu”, “Bir buseni aldım o humma-lı çağımda”, “Feryad ki feryadıma imdad edecek yok”, “Mani oluyor hâlimi takrire hicabım”, “Ne derin kudreti var o güzel gözlerinin.”

Konserin ardından programa bir saat ara veril-di. İkram vaktiydi. Adana'dan şırdan, Siirt'ten perde pilavı, Amasya'dan elma, Antalya'dan muz, Aydın'dan incir, Mersin'den tantuni, Kayseri'den pastırma, İzmir'den boyoz, Afyon'dan kaymak, Antep'ten fıstıklı baklava, Gümüşhane'den pes-til-köme, Maraş'tan dondurma, Hatay'dan küne-fe, Edirne'den badem ezmesi, Çorum'dan leblebi, Erzincan'dan tulum peyniri, Van'dan otlu peynir, Kars'tan kaşar peyniri, Konya'dan etli ekmek, Kocaeli'den pişmaniye, Malatya'dan kuru kayısı, Manisa'dan mesir macunu, Erzurum'dan kadayf dolma, ilave olarak Susurluk ayrıntı ve Hamsiköy sütlaç, Rize'den de sınırsız çay ikram edildi mi-safirlere.

Nigâr Hanım için kostüm değiştirme zamanıydı. Salondan ayrıldı, kırk dakika sonra göz kamaştırıcı turuncu yeşil bir kostümle geri döndü.

Cumhurreisinin sağına otururken anne ve babası da solundaki koltuklara iliştiler

Takdimci, konuşmalarını yapmak üzere Cum-hurreisini kürsüye arz etti.

Cumhurreisi kürsüye geldi ve şöyle konuştu:

Muhterem Hanımefendiler, Beyefendiler,

Hepinizi hürmet ve muhabbetle selamlarım.

Bugün büyük bir gün. Çünkü ülkemizin meda-rıftıharı bir şaireye edebiyat büyük mükâfatını

takdim edeceğiz. Yurt içi ve yurt dışındaki emsalsiz başarılarıyla göğsümüzü kabartan Nigâr Hanım'a şahsım ve milletim adına teşekkürlerimi sunuyorum. O sadece bir yazar ve şair değil, aynı zamanda memleketimizin kültür elçisidir. Gittiği her ülkede üstün bir gayret ve liyakatle bizi temsil ediyor. Şunu gönül rahatlığıyla ve bütün samimiyetimle söyleyebilirim ki Amerika'nın Silviya Plat'ı varsa, Yunanların Safo'su, varsa, İranlıların Fıruğ Ferruhzad'ı varsa, Rusların Anna Ahmatova'sı varsa bizim de Nigâr Hanım'ımız var. Onunla ne kadar iftihar etsek azdır.

Şimdi sözü sözün kraliçesine bırakalım. Hepimiz ona kulak verelim. Kulak vermekle iktifa etmeye-
lim, gönül verelim. Şiirlerini virdizeban edelim; çocuklarımıza, gençlerimize ezberletelim.

Buradan belediyelerimize talimat veriyorum. Şehirlerimizdeki bütün panolarını Nigâr Hanım'ın şiirleriyle süslesinler.

Valilerime emrediyorum: Mülkî amiri oldukları şehirlerin bütün mekteplerine Nigâr Hanım'ı davet etsinler, onun talebelerle sohbet etmesine ve onlar için kitap imzalamasına zemin hazırlasınlar. Bu ülkenin ilmi, fikrî, siyasi, iktisadi, sınai ve edebî olarak kalkınmasının sırrı buradadır.

Ben sözü daha fazla uzatmak istemiyorum. Nigâr Hanım'ı ruhucanımla tebrik ediyorum. Ödülünü takdim için sunucuyu baypas edip bizzat kendim kendisini sahneye davet ediyorum.

Nigâr Hanım aynı zarafetle süzülerek sahneye çıktı. Cumhurreisiyle yan yana durdular. O sırada görevliler plaket, belge, çeşmibülbül, kupa, yağlı boya tablo, ne varsa sahneye taşıdılar.

Cumhurreisi her birini özenle Nigâr Hanım'a takdim etti ve misafirleri selamlayarak sahnedən indi.

Şimdi sıra Nigâr Hanım'ın teşekkür konuşmasındaydı. Aynı kuğu süzülüşüyle kürsüye geldi. Önce mikrofonu kendine göre ayarladı. Bütün salona tebessümle göz gezdirdi. Ardından konuşmaya başladı:

Aziz ve Muhterem Cumhurreisim,

Evvelen, haddimin çok üzerindeki teveccühünüz ve lütuftkâr, iltifatkâr cümleleriniz için şükranlarımı arz ediyorum. Takdir ve tahsinlerinize ne nispette layık olurum, bilemiyorum ama bu bedii sözler bana mesuliyetimin büyüklüğünü ihtar ediyor.

Saniyen, biz edipler maşeri vicdanın sesi olmaya ahd ü peyman etmişiz. Nefes nasibimiz olduğca ve

elimiz kalem tuttukça bu yeminimize sadık kalacağımızı ifade etmek isterim.

Salisen, zatîâliniz tarafınızdan ödüllendirilmek, benim için şereflerin en yükseği, talihlerin en yücesidir. Kalemim ve kelâmum emrinize amadedir.

Rabian, affınıza mağruren yeri gelmişken bir teklifimi de huzurunuzda dile getirmek isterim. Her şair ve yazarımız benim gibi şanslı olmayabiliyor. Bazı yazarlar yüksek transfer ücretleriyle yayınevi yayınevi gezerken bazılarının nefesi kokuyor. Bu mağduriyeti ortadan kaldırmak için eskilerin "caize" sistemine benzer bir sistem kurulmalı, ülkemizin yetiştirdiği fukara şair ve yazarlara reiscumhur hazinesinden telif ücreti babından aynı ve nakdi yardımlar yapılmalıdır. Kitap bastıramayan, yayınevi kapılarından geri çevrilen genç ediplerimiz için reiscumhur sarayında bir yayınevi kurulması da nâcizane tekliflerim arasındadır.

Hamisen, kızlarımızın tahsil ve terbiyesine itina göstermeliyiz. Çünkü ana, evdeki ilk muallimdir ve çocuk ilk terbiyesini anasından alır. Devlet adamlarımızın ilk vazifesi, millî talim ve terbiyemizi geliştirmektir. Bu da yüksek iradenizle hakikate dönen rüyamızdır.

Sadisen, bir zerresine canımı seve seve feda edeceğim yurdumuzun ve milletimizin kalkınma, gelişme ve ilerleme yolları sayenizde sonuna kadar açıktır. İlimde, sanatta, sporda, dünyaya nümune-i imtisal olacağımız günler çok yakındır

Konuşmama son verirken tekrar hürmetlerimi arz ediyorum efendim.

Sebeb-i hayatım, hassasiyetimi ve bütün mükte-sebatımı borçlu olduğum mübarek anne ve babamın ellerinden öpüyorum.

Kıymetli misafirlerinizi, Türk ve dünya medyasının güzide temsilcilerini tazimle selamlıyorum.

Nigâr Hanım böyle dedi ve kürsüden ayrıldı.

Saray, kuruldu kurulalı böyle alkış sesi duymadı, böyle tezahürat görmedi.

Reiscumhur dâhil herkes Nigâr Hanım'ı ayakta alkışladı.

Patlayan flaşlar gözleri kör edebilirdi. Bereket versin ki başta Cumhurreisi olmak üzere herkes güneş gözlüğüyle gelmişti.

Nigâr Hanım devlet sanatçısıydı artık. Arkasında kiminin baba, kiminin ana bildiği koskoca devlet vardı.

Dilime İhtar

◆ Aslan Avşarbey

Dilim akıllı ol düşme gözümden
Arsız söz söylersin ara dokunur
Deme ellere ne benim sözümden
“Su akar akar da yara dokunur”

Masallar uydurup aklımı çelme
Kemiğim yok diye bahane bulma
Ölçüp tartıp söyle kırııcı olma
Gönül gücendirme Bir’e dokunur

Önüne geleni kızıp paylarsan
Aklına düşeni durmaz söylersen
Gönlümdeki sırrı ifşa eylersen
Vallahi gider o yâre dokunur

Sesini yükseltme kışmasını bil
Çok uzatma kısa kesmesini bil
Yeri geldiğinde susmasını bil
Çok konuşan diller kora dokunur

Tatlı iken nice kapı açarsın
Acı olur fitne fesat saçarsın
Zaman olur yanlış yolu seçersin
Sayende bu eller kire dokunur

Sindirmesin seni istibdat devri
Mazluma müşfik ol zalime sivri
Muhataba göre koymazsan tavrı
Sağıra laf dersin köre dokunur

Dilim ne hünerli şeymişsin meğer
Attığın her okun hedefe değer
Gönülde bir yara açarsan eğer
Gelen geçen yüz bin kere dokunur

Mülkî der ki dilim bak bu hâlime
Yalan söz söylersen düşme elime
Masumdur sandığın basit kelime
Gönülde en hassas yere dokunur

Soyar Yer Baba

◆ Nurgül Kaynar Yüce

Zaman çok değışti gören olmadı
Değer verdiklerin kıymet bilmedi
Evlada iyale güven kalmadı
İnsanı anlamak gayet zor baba
Torun torba seni soyar yer baba

Yıllarca çalıştın didindin durdun
Ne bir kul incittin ne bir kul kırdın
Oğluna kızına ömrünü verdin
Bakarlar uzaktan şimdi hor baba
Torun torba seni soyar yer baba

Olgun başak gibi belin bükülmüş
Ağızındaki dişin hepi dökülmüş
Şahin gözlerinin ferî çekilmiş
Siyah saçlarına yağmış kar baba
Torun torba seni soyar yer baba

Eski bir parkayla yamalı mintan
Bilirdin ki fani dünya imtihan
Süleyman'a bile olmadı sultan
Şu perişan hâlin bana kor baba
Oğlun kızın seni soyar yer baba

Yaz demedin kış demedin çalıştın
Ekmeğini yavrularla bölüştün
Yorgun argın bir köşeye iliştin
Alnından damlarken helâl ter baba
Torun torba seni soyar yer baba

Öyle bir devir ki doyumsuz nesil
Basitlik arttıkça tükendi asil
Evlat atasını edemez temsil
Her birey kendince sözde hür baba
Torun torba seni soyar yer baba

Keneden farkı yok tembel uşağın
Astarı yüzünü geçer döşegın
Görsen ergen denen deli fişegın
Dilinden akıyor küfür şer baba
Torun torba seni soyar yer baba

Mala mal katmaya ettin ihtiras
Gününü görmeden bıraktın miras
Bir habıs tümörle gitti pankreas
Hayat nedir diye dön de sor baba
Torun torba seni soyar yer baba

Halına da *Garip Nurgül* halına
Tenezzül etmedin dünya malına
Suni şeker girdi kovan balına
Kalmadı arıda hikmet sır baba
Torun torba seni soyar yer baba.

Bak Şu Muskanın Yaptığına/üç-Evde Teyakkuz...

◆ Halit Yıldırım

Sibel'in annesi Râziye Hanım, Murat'ın annesi Kâmile Hanım'ın en yakın arkadaşı, dert ortağı idi. Bu yüzden iki kadın arkadaşlıklarını çocuklarını evlendirerek akrabalığa çevirmeye kararlıydılar. Bunun için Murat'ın okulunu bitirmesini bekliyorlardı. Nihayet Murat okulunu bitirip bir inşaat firmasında mimar olarak işe başlayınca annesi bombayı patlatmış, onu Sibel ile evlendireceğini açıklamıştı.

Murat, Sibel ile beraber büyüdüklerinden ona hep bir arkadaş gözü ile baktığı gerekçesi ile en başında bu evlilik işine karşı çıksa da sonunda Sibel'in güzelliği ve hanımefendiliği karşısında evliliği kabul etmek zorunda kalmıştı. Zira bu devirde, bu özellikte bir hayat arkadaşı bulmak zordu.

Sibel ise Murat'ı ta başından beri seviyordu. Aslında sorun Murat'ın ondan birkaç yaş büyük olmasından, onu hep kendisine göre hâlâ bir çocuk olarak görmesinden kaynaklanıyordu.

Sonuçta her ikisi de aslında birbirlerini sevdiklerinin farkına varmışlardı ve bu evliliği yürütüyorlardı.

Kaynanasının telefonda anlattığı hikâyeden can sıkılan Murat, kara kara düşünüyordu. “Muska, Hoca, Âdem Efendi” bu üç kelimeyi tekrarlıyor, sanki bu üç kelimeden bir cümle kurmak istiyor ama anlamlı hiçbir cümle kuramıyordu.

Onun hâli arkadaşının da gözünden kaçmamıştı.

“Hayırdır ortak? Bir sıkıntı mı var?”

Murat canı sıkın bir ifadeyle,

“Ya sorma, ısrarla evden çağırıyorlar. Bir gidip bakayım bari.” deyip montunu sırtına taktığı gibi ofisi terk etti.

Yolda sürekli “Ben niye tamam dedim?” diye kendisine kızıyor, arabanın direksiyonunu yumruklarken “Bir kere de hayır de be adam!” diye haykırıyordu.

İş yerinden bu düşüncelerle alelacele çıkan Murat eve geldiğinde tüm aile erkân-ı harbiyesinin evde kriz masasını kurduklarını görünce hiç şaşırmadı. Emir eri Ramazan misali gitti köşesine oturdu. Söze direk kayınvalide hazretleri girdi. Elinde de

malum muska vardı.

“Bak evladım bunu sizin yatağın altında bulduk.”

Murat şaşkın şaşkın eline tutuşturulan muskaya baktı.

“Anne ya, evde atom bombası bulmuş gibi teyakkuza geçmişsiniz. Şuncacık muska bize ne yapabilir ki?”

Bu kez söze kendi annesi girdi:

“Aman öyle deme oğlum. Rahmetli babanla beni ayırmak için görümlerim böyle kaç tane muska yaptırmıştı. Biz az kavgalar etmedik babanla. Ben muskaları bulup gösteriyordum. O da tıpkı senin gibi 'Bunlar bana işlemez!' diyor, ardından da 'Sen evine, işine, kocana, çoluğuna, çocuğuna bak!' diyordu. Yediğim dayaklar, başka karılara gitmesi, aylarca eve gelmemesi de cabası... Bunları sen de biliyorsun.”

Bu sözler Murat'ı derinden sarsmıştı. Gerçekten de rahmetli babası onlara az çektirmemişti. Ama o hep annesinin çenesinden evden soğuduğunu söyler dururdu.

Annesinin hacı-hoca gezdiği o yıllar gözlerinin önünde canlandı birden. Çoğu kez o da annesi ile giderdi bu hocalara. Allah'ım ne günlerdi o günler! Yoksa şimdi tarih tekerrür mü edecekti? Oysa annesi ne paralar dökmüş, ne muskalar yazdırmış, ne sular okutturmuştu ama sonuç elde var sıfır olmuştu. Ne babası huyundan vazgeçmişti ne de evlerine huzur gelmişti. Bunca yaşanmışlık olmasına rağmen annesinin hâlâ bu işleri bırakmamış olmasına ve şimdi de Sibel'i bu işlere bulaştırmasına anlam veremiyordu. Kadın yaşadıklarından hiç ders almamıştı.

Murat pes etmiş bir vaziyette,

“Yani sadede gelin. O Âdem dediğiniz adama gidecek öyle mi? Bunun başka çaresi yok mu? Mesela bizim mahallenin imamı Ahmet Efendi'ye bir gitsek, muskayı götürüp okutsak olmaz mı? Ya da ne bileyim bizim üst komşu Hatice Hanım da bir Kur'an Kursu hocası... Ona sorsak, onun fikrini alsak olmaz mı? Beni büyücülerle uğraştırmasanız... Bu adamlar üçkâğıtçı, dalavereci tipler. Her

gün gazetelerde, televizyonlarda bunlarla ilgili onlarca haber çıkıyor. Müftü Efendi cuma vaazlarında bunlara inanmayın diye nasihat edip duruyor.”

Söze yine Murat’ın annesi Kâmile Hanım atladı.

“Onlar ne bilsin muskadan, cinden, periden? O adı üstünde cami hocası. Sen gözün ağrıyınca dışçıye mi gidiyon? Herkes kendi işini yapsın. Müftü Efendi anca konuşup durur. Kendi başına bir hâl gelse o da hacı hoca gezer merak etme! Hem sihir Kuran’da da geçiyor... Hadi uzun etme, hemen çıkıp gidin. Geç kalmayın. Âdem Efendi çok mübarek bir adamdır. Bekletilmeyi sevmez.”

Murat istemeyerek de olsa kalkıp yola düştü. Ama içi içini yiyordu. Ortada ne olduğu belli olmayan bir muska vardı tamam da bu kadar panik neyin nesiydi?

Hocalar kürsülerde, uzmanlar televizyonlarda bangır bangır bağıriyordu bu işlere inanmayın diye. Ama hadi eski kafalı olan anneler inanıyordu da Sibel nasıl tevessül ediyordu bu işlere? Eğer çevresindekiler bir duysalar bu işlere bulaştıklarını bir anda sosyal çevreleri karşında ne kadar itibar kaybederlerdi kim bilir?

Tabii işin bir de dini ve îtikâdî yönü vardı. Orasını düşünmek bile istemiyordu. Bir muska, onun gerisinde onu yazan her kim ise nasıl olurdu da insanların kaderleri üzerinde bir değişiklik yapabilirdi?

Kâinat ve insan hayatı bu kadar çürük bir pamuk ipliğine bağlı olamazdı. Hayat deveran eden coşkun bir nehir gibiydi ve onun yönünü değiştirmek akıl kârı bir iş değildi. Ama bu işleri yaptığını iddia edenler ne kadar şarlatansa ona inananlar da pek masum olmasa gerekti. Yeri geldiğinde akıldan, fikirde, izandan bahsedenler böyle bir olay karşısında hemen çark edip farklı düşünce formatlarına bürünebiliyorlardı. “Aslında öyle de...” diye başlayan cümleleri destekleyen bir sürü illüzyon, asılsız hikâyeler, hokkabazlıklar sıralanıyordu. Gözlerini tam açmadıkları ve akıllarını hiç kullanmadıkları için aslında onlar da suçluydular.

Murat bunları düşünürken bazen de yaşanılacak şeylerin de önüne geçilemeyeceğini de hatırladı. Bakalım neler yaşanacaktı.

Ne Ülküsü Vardır ne de Sevdası

◆ Hızır İrfan Önder

Kalbinde sevgi yok, sevilme ister
Dünyadan habersiz gezer mübârek(!)
Her zaman her yerde görülmek ister
Tıpkı polen gibi tozar mübârek(!)

Kibri tavan yapar, edebi taban,
Sohbetten kaçınır daima yaban,
“İlâç gibiyim” der, hâlbuki çiban,
Eli kime değse, üzer mübârek(!)

Hayatı romandır bir gün basılır,
Ölüm yokmuş gibi mülke asılır,
Başı göğse ermiş gibi kasılır,
Mihengi, düzeni bozar mübârek(!)

Yoktur ki topluma hiçbir faydası,
Ne ülküsü vardır ne de sevdası,
Kısılmıyor, kesilmiyor sesi, sedası,
Zoru gördüğünde uzar mübârek(!)

İnsanı bezdirir afra tafrası,
Sükûtî’ye açık değil sofrası,
Ya çamurlu ya da taşlı safrası,
Çukurunu kendi kazar mübârek(!)

Firik Koydum Sahana

◆ Mesut Arslan

Firik koydum sahana
Yahına gel yahına
Anan izin vermezse
Bahane bul bahane

Çağ(ı)ra çığ(ı)ra Meriği
Çiyden soydum firigi
Gel beraber yiyelim
Ey gönlümün ferîği

Koruk terler tuzunan
Firik yerler kozunan
Hep Kahramanmaraşlı
Döllerinen kızınan

Maasere kazanı
Çattık sabah ezanı
Bu ne güzel türk(ü)olmuş
Kimmiş bunun yazanı

Topraktayım taştayım
Elli iki yaştayım
Ben Maraşlı *Gülbanî*
Saz çalmakta baştayım

Faili Meşhur

◆ Hakan İlhan

Oku uçsuz yapar, gövdesini eğri,
Hedefi vuramaz, yaya atar suçu.
Eşeğin sırtında, sanki bir süvari,
Eyerde duramaz, taya atar suçu.

İki kelam etse birinde taş saklar,
Dışı bahar gibi, içinde kış saklar,
Gülüşün ardına bilenmiş diş saklar,
Geçime gönlü yok, huya atar suçu.

İşi gücü çamur, vurur yaftasını,
Hep aşırı gider, bulamaz ortasını,
Örfünden bihaber, saymaz atasını,
İçinde cevher yok, soya atar suçu.

Dereden geçirir, tuz yüklü kervanı,
Taştan taşa vurur, köreltir tırpanı,
Baş başa bırakır, yağmurla harmanı,
Sürüye kurt girse, köye atar suçu.

Avantayı sever, cümbüşe bayılır,
Kara camız gibi bostana yayılır,
Nerede sabah var, orada ayılır,
Kadehi dengesiz, meye atar suçu.

Dilinde yalanla, tekkede dolaşır,
İlminde hamlık var, âlimle dalaşır,
Kırk parça kamyıla, beyhude uğraşır,
Makam perde bilmez, neye atar suçu.

Kapıkulu olmuş, minnetle beklemiş,
Suya şeker katıp bal diye keklemiş,
Demire betona, bin hile eklemiş,
Binası göçünce, faya atar suçu.

Basmakalıp faldan, hurafe aşırır,
Kafası gelgitli, doldu mu taşırır,
Elinde pusula, yolunu şaşırır,
Güneşte mum yakıp aya atar suçu.

Resmi İşler Müdürlüğü/iki-Numara Servisi

◆ Mehmet Pektaş

Arızalı sokak lambasının derdine düşen emekli öğretmen Necati Bey bir gün önce “vatandaş temas belgesi talep formu”nu temin edemeden mesai bitince yine belediyenin yolunu tutmak zorunda kalmıştı. Bugün ne yapıp edip “vatandaş temas belgesi”ni alacak ve Açikkara Masa’ya derdini anlatacaktı. Haydi hayırlısı!

Başkanın resimleriyle donatılmış caddelerden, sokaklardan geçerek belediyeye vardı. Belediyenin önü yine ana baba günüydü. Bir gün önce miting sandığı bu kalabalığı bu defa yadırgamadı. Meseinin başlamasıyla birlikte belediyenin önündeki personel ordusu binaya akmaya başladı. Belediyenin döner kapısı büyük bir iştahla dönüp duruyordu. Personel ordusunun tamamı içeri girmiş olmasına rağmen “Daha girecek yok mu?” dercesine dönmeye devam ediyordu. Bütün şehir belediyede çalışmak istese herkesi içine alacaktı sanki.

Necati, koskoca meydanı dolduran bu büyük kalabalığın nasıl olup da içeride kaybolduğuna bir kez daha şaşırdı. Sonra da gözleri elinde tuttuğu dosyaya kayd. Dosyanın içinde tek bir evrak vardı: vatandaş temas belgesi talep formu harcının yatırıldığına dair dekont... Daha bunun gibi tonla evrakı olacaktı Necati’nin. Önce dosyalar dolacaktı ardından klasörler, ardından koliler... Necati öğretmen Hakk’ın rahmetine kavuşmasa evdeki tüm odalar, mutfak, tuvalet, banyo her yer evrakla dolacaktı. Belki de yatacak yer bile kalmayacaktı kendilerine. Karı koca bahçeye bir çadır tutarak orada yatıp kalkacaklardı, bir türlü tamir edilmeyen sokak lambasının karaltısında...

Vatandaş temas belgesi sorumlusu ufak tefek adamın yanına vardı Necati öğretmen. Elindeki dekontu adama uzattı. Adam, dekontu şöyle bir inceleyip gerisin geri Necati öğretmene uzattı:

“Biraz bekle hazırlayalım formunu.” dedi.

“Hazır formun neyini hazırlayacaksın kardeşim?” dedi Necati öğretmen masanın üzerindeki kâğıt tomarını işaret ederek.

Ufak tefek adamın kaşları çatıldı:

“Bekle dedik kardeşim, her işin bir usulü var!”

Necati sinirlendiğini belli etmemeye çalıştı:

“Peki kardeşim, hazırla bakalım. Bekliyorum.”

Ufak tefek adam:

“Çattık yahu!” diye söylendi. “Burası bekleme yeri mi kardeşim? Git bekleme salonunda bekle.”

Necati, sesini sertleştirdi:

“Yahu birader şuradan bir evrak alıp vereceksin. Ver de işime bakayım.”

Adam da inadına dikleşti:

“Laf anlamıyor musun kardeşim? Git bekleme salonunda bekle. Form hazır olunca çağırırız, gelirsin.”

Necati öğretmen karşısındakine laf anlatamaya-çağını anlamıştı. Bekleme salonunu bulup çağırılırım da duymam kaygısıyla kapıya yakın bir yere ilişti. Kulağı dışarıdaydı. İsmi okunup formu aldığı anda saat 3’e geliyordu. Hemen formu doldurup ufak tefek adama uzattı. Adam forma göz attı:

“Evrak kayıta götür.” dedi.

Necati, şaşırmıştı:

“Ne demek evrak kayıt? Talep formu dedin doldurduk. Vatandaş temas formumu ver artık.” dedi.

Ufak tefek adam:

“Birader, sen laftan anlamıyor musun? Öyle her kafasına esen vatandaş temas formu alamaz. Talep formunu götür evrak kayda giriş yaptır.”

Necati, ufak tefek adamla daha fazla uğraşmak istemiyordu. Lafı uzatmadan evrak kayıta gidip talep formunu uzattı.

Evrak kayıttaki kadın, Necati’nin elindeki kâğıdı alıp yüzüne bile bakmadan,

“Tamam gidebilirsiniz.” dedi.

Necati:

“Ne gitmesi? Formumu almadan şuradan şuraya gitmem.” deyince memur kafasını kaldırdı:

“Forma biz bakmıyoruz beyefendi. Talebini aldık. Kayda girdikten sonra formu birim sorumlusuna göndeririz, oradan şefe... Şef uygun görürse müdürün önüne gidecek evrak. Müdür, üst yazıyla ön değerlendirme birimine sevk edecek. Ön değerlendirme birimi talebini inceleyip olumlu rapor verirse tekrar müdürün önüne gelecek. Müdür komisyonla havale edecek, komisyon talebini yerinde görürse üst kurula sunacak. Üst kurul onayından sonra evrak tekrar müdüre gelecek. Müdür de ilgili birime sevk edecek. Vatandaş temas belgesi verilecekleri gösterir liste hazırlanıp askıya çıkarılacak. Eğer ismin listede varsa gelir alırsın belgeni.”

Necati:

“Altı üstü bir kâğıt parçası vereceksin. Ne komisyonu, ne değerlendirmesi hanımefendi?” dedi hayretle.

“Usul böyle.”

“Ne saydıkların kim bilir kaç gün sürer?”

“İki üç aya kalmaz komisyona sevk edilir.”

“Komisyondan gelmesi ne kadar sürer?”

“İki üç ay da o sürer.”

Necati, umutsuz bir şekilde evin yolunu tuttu. Yanmayan sokak lambasının altında günler günleri aylar ayları kovaladı. Nihayet vatandaş temas belgesi verilecekleri gösterir liste askıya çıktı. Necati, listede adını gördüğünde sevinçten gözyaşı döküyordu:

“Çıktı işte çıktı!” diyordu sevinçle.

Hemen koşup gitti ufak tefek adamın yanına. Ufak tefek adam bu defa hiç sorun çıkarmadan belgeyi verdi. İşte “vatandaş temas belgesi” elindeydi. Bir çırpıda doldurdu belgeyi ve sıraya geçti. Aylardır bu anı bekliyordu. Anlatacaklarını virgüle kadar kafasında kurmuştu. Sıra kendisine gelince vatandaş temas belgesini memura uzattı, ağzını açıp “A..” demişti ki memur,

“Beyefendi bu evrak eksik.” dedi.

Necati, yere yığılmamak için bankoya tutundu,

“Eksik mi?” diyebildi.

“Evet eksik, hizmet numarası hanesi boş. Numarasız evrak işleme alınmaz.”

Necati, toparlanıp kafasını kadının uzattığı evraka yaklaştı. Gerçekten de numara hanesi boştu.

“Nereden öğrenebilirim bu numarayı?” dedi.

Memur, Necati’nin eline evrakını tutuşturup arkadan uzanan evrakı incelemeye koyulmuştu bile.

“Güvenliğe sor.” dediğini duyabildi memurun.

Elinde vatandaş temas belgesi ile kapıdaki güvenliklere doğru ayaklarını sürüyerek yaklaştı:

“Hizmet numarası nereden alınıyor birader?” diye sordu.

Güvenliler birbirine baktı. uzun boylu olan,

“Sosyal Hizmetler Müdürlüğüne git en iyisi amca sen.” dedi.

Necati, mesai bitmeden işini halledebilmek için hemen Sosyal Hizmetler Müdürlüğüne koştu. İlk gördüğü memura hizmet numarası almak istediğini söyledi. Yorgun ve bıkkın görünen memur,

“Önüne geleni buraya gönderiyorlar yahu! Bizim ne işimiz olur hizmet numarasıyla.” diye söylendi.

“Peki nereden alacağım ben bu numarayı?” diye sordu Necati.

“Kardeşim, numaralama işlerine fen işleri bakar. Bizimle ilgisi yok.” dedi memur.

Necati, bu defa Fen İşleri Müdürlüğüne koştu. İlk odaya dalıp hizmet numarası için geldiğini söyledi.

Görevli:

“Kim gönderdi seni kardeşim buraya? Burada hizmet numarası olmaz. Biz yalnız evlere sokaklara numara veriyoruz.” diyerek çıkıştı Necati’ye.

Necati bir gözü saatte,

“Nereden alacağım ona söyleyin bari?” dedi.

“Gelir Müdürlüğünde numara servisi var. Her numara orada, git oradan al.” dedi görevli.

Necati, bu defa Gelir Müdürlüğüne koştu. Kapıdaki görevliye numara servisini sordu. Görevlinin gösterdiği kapıda gerçekten de “numara servisi” yazıyordu. Necati nerede olduğunu unutup “Buldum!” diye bağırdı. Bir an tüm başlar kendisine çevrildi. Umursamadı. Koştu, daldı numara servisine. Masa başında oturan memura elindeki evrakı uzattı:

“Bana acil bir hizmet numarası..” dedi.

“Dur hele amca! Ben bu numarayı veremem.” dedi memur.

“Numara servisi değil mi burası kardeşim? Sen vermeyeceksin de kim verecek?” dedi Necati.

Memur:

“Amca biz su sayaçlarına numara veriyoruz.”

Necati:

“Neresi veriyor bu numarayı Allah aşkına?”

“İmar Müdürlüğüne bir sorsan...”

“Yahu imarla ne alakası var.”

“Buradan tüm işler imardan döner de...”

Necati, İmar Müdürlüğünden sonra mesai bitene kadar sırasıyla Park Bahçeler, Yazı İşleri, Veteriner İşleri, Mezarlıklar Müdürlüklerine gitti. Bir sonraki gün müdürlükler arasındaki koşturması kaldığı yerden devam etti. Ondan sonraki gün de... Tüm müdürlükleri dolaşıp tekrar başladığı noktaya gelmişti.

Hizmet numarası eksik diye vatandaş temas belgesini geri çeviren memurun yerinde başka birisi oturuyordu. Tekrar sıraya girip bir de bu memura hizmet numarasının nereden alınacağını sormaya karar verdi. Sıra kendisine geldiğinde sesinin en kibar tonunu takınarak konuştu:

“Af edersiniz, hizmet numaramı bilmiyorum. Acaba nereden alabilirim?”

Bankodaki kadın,

“Amca hizmet numarası kalktı. Onun yerine TC’ni yazıver.” deyince Necati sevinse mi üzülse mi bilemedi. Gözleri karardı, pat diye yere düştü.

Reçete

◆ Ercan Sağlam

Her sözüm çetrefilli bütün hatıram kayıp
Kıyısında hayatın yol yürüdüm dayısız
Çeyrek bile almadım üç beş liraya kıyıp
Hayat denen kilimeilmek attım sayısız

Yıldızım barışmadı dünya denilen yerle
Yekindim birçok kere alışmaya çalıştım
Yürüdüm onca zaman sırtıma inen terle
Var olma savaşında kaybetmeye alıştım

Kalbim karmakarışık reçetem okunaksız
Topladım kimi varsa çıkardım gözlerimden
Kızdım içime attım haklıyken çıktım haksız
Bir tür ilaç yapıldı tükürük bezlerimden

Sıkıldım aramaktan tüm hatıram silindi
Dere tepe dolaştım hiçbir tedbir almadan
Kim bir suç işlediyse hepsi benden bilindi
İnsanların başına iş açmışım bilmeden

Farkını ödese ydim bir nebze daha iyi
Hayat alabilirdim fakat artık nafîle
Ölüyü diri sandım ölü sandım diriyi
Evime uğramadan geçip gitti kafîle

Ne şimdi ellerimde çocukluk günleri var
Ne ruhumu okşayan gençlik saçmalıkları
Ürperiyor tenime dokunduğunda rüzgâr
Sevincimin adı yok hüznümün rengi sarı

Yaşayan Ölü Nabzı

◆ **Mehmet Osmanoglu**

Ulu orta yerlerde arama hatıranı
Dayısız olmak iyi kul hakkına girmezsin
Altın döviz borsayla çar çur etme paranı
Viraja dikkatli gir gövdeni devirmezsın

Yüz vermeye pek gelmez dünya ile barışma
Ne yapar eder seni yarı yolda bırakır
İşi Allah'a bırak gerisine karışma
Yoksa kalakalırsın yer demir ve gök bakır

Her doktora reçete yazdırma kalp ağrına
Gözlerin çıngı çıngı belki yerinden fırlar
Kızınca ısılk çalıp rüzgârı çek bağrına
Bu hâlde göğre bakmak stresini sıfırlar

Mazinin sislerinde bırak hatıraları
Kendine bir sayfa aç en beyaz olanından
Deşme kabuk bağlamış o eski yaraları
Hüzünler tebessümle geçip gitsin yanından

Hayat pahalı derdi hani bir meczup bilge
Farkını ödemeye yetişmez sermayemiz
Eksik kalır mutluluk çabuk kısılır gölge
Hatırlasaydık bari neydi asıl gayemiz

Bunu çözdüğümüzde o kadar acıtmıyor
Uçup giden çocukluk ya da uçarı gençlik
Ölü gibi yaşarken sanki nabız atmıyor
Belki var olmak için bir merhaledir hiçlik

Bademcik Ameliyatı

◆ Fatma Uçarlar

Ufak bir kasabada yaşamamıza rağmen haftada bir film değişir ve komşularla birlikte sinemaya gitmeye çalışırdık. Çevresi dışarıdan izlenmesine engel olmak için kerpiçten örülmüş yüksek duvarlı yazlık sinemanın perde vazifesini gören kireçle sıvanmış duvarına, makinistin aksettirdiği filmi, sıcak yaz akşamlarında bizlere ayrılan locadan oturduğumuz tahta sandalyeler üzerinde efil efil esen rüzgâr eşliğinde çekirdek çitleyerek, bazen de hâlâ kokusunu, tadını özlediğim o ilçede üretilen sade gazozu içerek keyifle izlerdik.

O yıllarda henüz yetişkinlere yönelik film salgını başlamamıştı. Sanırım 8–10 yıl sonra keyifle seyrettiğimiz film afişleri, yerini önünden utanarak geçeceğimiz afişlere bırakacaktı. Eski masum ve temiz filmleri özler hâle gelecektik. Çocukluğumuzda oynanan filmler genelde aile yapısına uygun olduğundan, hiç tedirgin olmadan anneler, babalar hep birlikte sinemaya gidilir, film izlenir ve keyifle dönülürdü. Bir hafta boyunca da sinemaya gidemeyenlere filmin konusu ballandırılarak anlatılırdı. Zeynep Değirmencioğlu'nun Ayşecik filmlerini, Türkan Şoray, Filiz Akın, Fatma Girik'in başrolde oldukları toplumsal içerikli veya masum aşk filmlerini bir yandan güler, bir yandan da ağlayarak izlerdik.

Birgün abim ile birlikte gitmiştik sinemaya. Filmde duygusal bir ortamda bakışan başrol oyuncularının birbirlerine bakarken dudaklarının birleşmesine bir anlam verememiştik. Neden iki ağız bir araya geliyordu? Merak edip abime ne yaptıklarını sorduk. Abim de,

"Kızın bademcikleri ağrıyor, onu tedavi ediyor." deyince inandık, çocukluk işte.

Bademcikten ben de, benim bir büyük ablam da çok çekiyorduk. İki de bir hastalanıp ateşlendiğimiz için okulumuza gidemiyor, ha bire metal teneke iğne kutusu ile eve gelen sağlıkçıdan penisilin iğnesi yiyorduk. Bademciklerin bünyemize daha çok zarar verdiğini düşünen annem ve babam yarıyıl tatilinde Konya Sigorta Hastanesinde ameliyat olmamıza karar verdiler ve böylece evde hastane için hummalı bir hazırlık başladı. Öyle ya elin içine çıkacaktık, her şeyimiz derli toplu olmalıydı. Ablam da ben de o yıl boy attığımız için pijama-

larımız kısalmıştı. Yine imdada derslerimizi çalıştıran, banyolarımızı yaptıran, elbiselerimizi diken defilelerde baş manken olarak rol oynayan ablam yetiştii. Mevcut pazen pijamalarımızın içinde yer alan sıklaştırmadan renginden kumaş alınarak pantolon paçalarına, pijama üstünün etek ve kol uçlarına farbala geçirildi. Pijamaları giydüğimize daha sevimli ve kuğu gibi olmuştuk.

Ameliyatın nasıl olduğunu filmde görmüştük ya, demek ki doktor bizi ağzıyla tedavi edecekti. Bu bizim yaşadığımız coğrafya için de mantıklıydı. Çünkü hep duyardık, "Bu hocanın nefesi çok kuvvetli, hastalarını hemen iyi ediyor" diye. Hatta hocanın nefesi kuvvetli diye akın akın giderdi kendini hasta hissedenler. Bu nedenle rahat bir şekilde hastaneye gittik.

Annem ve babam bize hazırlanan odada beklerken, bir hastabakıcı bizi ameliyatın yapılacağı yere götürdü. İçeriye girdiğimizde tepesinde kocaman bir ışık, yanında birçok aletler bulunan beyaz önlüklü doktor, asık suratı ile,

"Önce hanginizden başlayalım?" diye sorunca, sanırım odamızdan çıkmadan önce yapılan iğnenin etkisinden olsa gerek, her zaman tedirgin, korkak ve nahif olan ablam, kendinde bu güne kadar görmediğim büyük bir cesaret ile "Benden" diyerek doktorun gösterdiği ameliyat koltuğuna oturunca şaşkınlıkla kaldım. Bana da bir sandalye gösterdiler, oturduğum yerde olacakları izlemeye başladım. Doktor öncelikle,

"Ağzını iyi aç küçük dilini kesmeyeyim." deyince en az ablam kadar ben de korkmaya başladım. Öyle ya abim bize 'Bademciklerini tedavi ediyor.' dediğinde Ediz Hun'un elinde böyle makaslar, bıçaklar yoktu ki.

Doktor ablamın boğazına önce L şeklindeki bir metal soktu. Bununla bademciklere iğne yapılmış uyuşması için. Ablamın çıkardığı seslerden canının çok yandığını anlıyordum. Aynı anda benim de canım yandı. Biz ikiz gibi büyümüştük, hislerimiz bir düşüncelerimiz birdi.

Oturduğu ameliyat koltuğunda doktorun yaptığı her harekette ablamdan 'hık hık' diye sesler çıkarırken doktorun,

"İşte bu kadar" deyip ceviz büyüklüğündeki iki

et parçasını peş peşe fasulye şeklindeki tabağa koyduğunu gördüm. Ardından gözleri domur domur perişan olmuş ablacığımı, boğazının içinden ve dışından kanamayı durduracak iki pens ile ameliyat yapılan yerleri sıkıştırılmış bir şekilde yatacağımız servise çıkarmak için götürdüler. Öyle veya böyle ablamın ameliyatı bitmişti ama gördüğüm şeyler karşısında ben de bitmişim.

Sıra bana gelmişti, keşke önce ben olsaydım diye hayıflandım. Ablamın yanında ben vardım ama benim yanımda kimse yoktu ki. Daha yaşıam on iki ne de olsa çocuktum.

İlk kez cesaretim kırıldı. Çaresizce sert sert talimatlar veren doktorun talimatlarına uyarak, elimi kolumu oynatmadan, yutkunmamaya çalışarak, gözyaşlarımı içime akıtarak ameliyatımı oldum ve beni de ablamla kalacağımız odamıza götürdüler.

"Ziyaret saati bitmiştir!" anonsunun ardından anem ve babam bizi kucaklayarak hastaneden ayrıldılar.

Beş gün hastanede kalacaktık. İkimizin de ağzında kanamayı engelleyecek olan pensler yutkundukça birbirine çarpıp ses çıkartıyor, ağzımız açık kaldığı için kuruyan boğazımızı ıslatacak suyu bile içemiyorduk.

Annemler gidince biraz daha duygusallaşmış, ağlamaklı gözlerle "Bize ne oldu?" der gibi birbirimize bakıyorduk. Ablam bana kıyamaz, ben de ona kıyamazdım. 'Ah abi, ah! Sen bize böyle dememiştin!' diyerek de aklımdan abimi geçiriyordum. O akşam benim pensler boğazımdan çıkarıldı, ama ablamın kanaması devam edince tekrar takıldı ve garibim sabahı sabah etti.

Ertesi günü ve sonraki günler zaman zaman odamızdan çıkarak koridorlarda yürümeye başladık. Yürürken diğer hastaların arkamızdan bizim için söyledikleri sözleri duyuyorduk.

"Zengin sıpaları belli oluyor, pijamalarına bak-sana..."

"İkiz sanırım bunlar, kelebek gibiler."

"Yazık hep muhallebi yiyorlar, içleri dışları muhallebi oldu"

Hâlbuki imkânsızlık nedeniyle pijamalarımız ek bir kumaş ile uzatılmıştı, bunu bizden başka bilen yoktu.

Hastanede adımız "muhallebi çocuğu" olmuştu. Her öğün bize yoğurt, süt, muhallebi, komposto veriliyordu. Beş gün boyunca bunları yiyecektik

ve daha ilk günlerden bıkmıştık.

Yemek saatinde bizim yemeğimiz odamıza verilirken diğer hastalara verilen mis gibi yemek kokularını da duyuyor, canımız çekiyordu.

Bir gün "Yetti" diyerek, odamıza gelen servis tabağımla yemekhaneye geçip masanın bir kenarına oturdum. Bir yandan yoğurdumu yerken, diğer yandan da ekmek sepetinden ekmek alıp gizlice yemeye başladım. Aman Allah'ım bu ne güzel bir tattı öyle. Ekmek boğazımdan, ameliyat olduğum yeri kaşıyarak geçiyordu. Hemen bir dilim ekmeği de ablam için alıp pijamanın cebine koydum. Beni yemekhanede gören hastabakıcı Melek teyze:

"Muhallebi çocuğunun biri burada ben ona yemek vereceğim." diyerek tekerlekli servis sehpasını bana doğru getirirken diğer hastabakıcı,

"Olmaz onların diyet yemeği var, doktor izin vermiyor!" diye çekiştirmesi ile birlikte yemek tenceresi aşağıya düşünce yerlere yeşil mercimek yemeği saçıldı.

Benim yüzümden oldu tedirginliği ile hemen oradan ayrıldım. Odamıza girdiğimde bile yemekhaneden yükselen kahkahalar geliyordu kulağıma.

Annemler ameliyatın ikinci günü tekrar geldiler iki gün sonra da taburcu olacağımız için bizi çıkarmaya geleceklerdi. Anneme canımızın çektiği yemek siparişini verdik. Büyük bir fırın tepsisi içinde patates ve köfte istiyorduk. Yanında da üç ekmek... Ama sadece ablamla ben, ikimiz yiyecektik bunları.

Nihayet taburcu olduğumuzda evde bayram havası esiyordu; babaannem ve tüm ailemiz ile birlikte annemin fırında yaptığı tepsi köftesini (ne yazık ki hep birlikte) yerken abimin başka şehirde çalışıyor oluşu, bademcik tedavisini yanlış bildiğini söylememize imkân tanımamıştı.

Ebuzıt

◆ Cihat Barış

Yine feno bir video paylaşmış
Âkil edasıyla bizim Ebuzıt
Tonlarca sözü, kelam diye saymış
Hiçbir şeyi anlatmamış Ebuzıt

Şekil-şükûl, fiyakası yerinde
Havasından geçilmiyor Ebuzıt
Özünde sığ, dildeyse en derinde
Sırların sırrına vakıf Ebuzıt

Eğlence dedin mi akla o gelir
Şekispir'den ilham almış Ebuzıt
Gideri yok, her tık ona bir gelir
Edeniyetin mahdumu Ebuzıt

Cahil görür medreseden âlimi
Amigodan tüyo almış Ebuzıt
Beğenmez de Yusuf'umu, Ali'mi
Akın içindeki kara Ebuzıt

Uzmanlık alanı imiş kemiyet
Matematikte çuvallar Ebuzıt
Seni cürüm sayar, “ben”i meziyet
Küçük dağların tanrısı Ebuzıt

Orta Direk Aşkı

◆ Kaan Ramazan Çakalı

Sabahleyin kalkar iki dilim şekerli böreğimi yerim
Öğlen olur pilav üstü az kuruyu çekerim
Akşamları az çorbayı bir somun ekmekle içerim
Ben sevdim mi aç açına severim

Bindiğin otobüse biner en arka koltuğa otururum
Yaşlılarla göz göze gelmem numaradan uyurum
İki durak sonra iner jetlag olurum
Ben sevdim mi otobüste severim

Karşında sus pus olduğuma bakma
Sakin ola yolda yürürken sağa sola bakma
Çok fena kıskanırım tepemin tasını attırma
Ben sevdim mi gözümünden sakınarak severim

Musluktan su içer Rabb'ime şükrederim
Âdeta bıyıklı, sakallı bir bebeğim
Koynunda gezdir de etrafı göreyim
Ben sevdim mi çocuk gibi severim

Derdin tasanın en hasını çektim
Pamuklu çamaşırdım sığağında çektim
Nereye gidersin, bir beden büyüğümü verecektim
Ben sevdim mi çeke çeke severim

Ne kimseye muhtaç oldum ne de bir el açtım
Askerliğimi bedelli değil onbaşı olarak yaptım
Bahçede otları yoldum, kantinde tost sattım
Ben sevdim mi topumla tüfeğimle severim

Şu hayatta her daim sürünmüşüm
Sabah akşam sokağında yürümüşüm
Ne zaman karşıma çıksan aniden ölmüşüm
Ben sevdim mi ölümüne severim

Tırnaklarını yer, çikolatayı çok seversin
Kim bilir belki de sabrımın sonundaki selametsin
Az bekle, kim kimi yitirmiş zaman gösterecek
Ben sevdim mi ebede kadar severim

Unçuluk Anşa-Bedirik Hürü/altı

◆ Hacı Musa Tuncer

Ulak Mulla:

"Yog gız, vallaa bişed yog! Olsa sağa deme miyim?" derken, gözlerini Perişan Perihan'ın gözlelerinden kaçırdı.

Perişan Perihan:

"Unçula'anşa ö'öle demiyo amma, Bag Milla, aerime yalan neem sölüyosan el gün içine çıkaman demedi deme! herif".

Ulak Mulla:

"Vallaa avrad, şindiyeça'a herkeşin herbişedlerine se'errdimde no'oldu? Yaranabildim mi? Yog! Kim ne dutuyosa işini birtiide gendileri takip eylesin canım. Beni'i de can vallaa. Ook adamlar takada ağşamaça'a kef çatıp laf eylesin, ben tünnük tünnük gedip kim ne dedi, kim ne diyeceg de'en gendimi paralıyam, yog bö'öle bişed avrad. İkraah geldim vallaa galan. Bunnara e'elig ne'em yaramaz. E'elig bildiremen de zatan bire avrad. Bundan kerli e'elik ne'emde yapmıyaca'am kimsiye." dedi.

Perişan Perihan:

"E, bakıyom da baya'a akıllanıgsın herif. Başına daş mı düşük necig. Sabo'ola hayırola ba'am." dedi.

Avcı Çinçik Yusuf, öylesine bir av tutkunu ki, eve kolay kolay gelmez, genelde dağda efsinde yatar. Hangi kuşun yuvası hangi ağaçta, hangi dalında bilir. Hangi domuz hangi dağda, domuzların geçek yerleri nerede, kaç cıbası var, erkek mi dişi mi, azılı mı azısız mı bilir. Hangi tilki kimin tavuğunu çalacak bilir. Hangi çakal kimin davarını yiyecek bilir. Adam biliyor da biliyor. Hal böyle olunca; hangi yolcu nereye gider, kim nereden gelir, kim ne hanek işlemiş bilir. Havadaki buluta bakarak o civardaki köylerden kimin kızı kiminen nereye kaçmış bilir. Kim değirmene gittiyse bilir. Adamın kulağı öylesine hassas ki, yere kulağını verir, nereden davul sesi geliyor, nerede düğün var bilir. Sırı da berktir. Sırını sadece Unçula'anşa ile paylaşır.

UnçulukAnşa:

"Herkes yatsın galan! Horuzlar ötecek nerdiyese, Sabo'ola hayır ola." der demez. O demde yakın yerlerden bir at nalı sesi duydu:

"Hayır ola bu sizin beygirin nal sesine benziyo İremzi ede, aycag yekinde bir bag hele." dedi.

Köstek Remzi, gönüllü gönülsüz yerinden gücala yekinerek, çardağın ucuna doğru vardı, elini alnına koydu, boynunu uzattı, gözüyle etrafı iyice koloğan ederek,

"Valla Anşa'atın bir nal sesi duyuyom duymuya da, bu se'edde, bu geco'otu, kim ola bu gelen kine? Garannıgdan pegde gözüm feymedmiyo zatan amma..." dedi.

Bu konuşmalardan dolayı yarım uykusundan uyanan Ellik Ali, pel pel bakan gözlerini ovarak,

"Neo İremzi, no'oluyo? Basıldığ mı gene yongsa?"

Köstek Remzi'den önce Unçuluk Anşa, kocası Ellik Ali'ye ters ters bakarak,

"Ba'a bag herif! Sen zıbardı'nın yerde dur! Zatı canım sıggın. Ba'a bayramlıg a'azımı açdırma!,Kim kimi basıyomuş da gendaendine icat çıkariyon şindik bu geco'otu? Da'an gorka'a seni!" dedi.

Ellik Ali, mahçup mahçup, sonra dikleşerek,

"Tebdili elden bırakmıyak demek isdedim bire avrad. Sen esgerlig ne'em yapmadı'ından bö'öle şeylere aglın ermez." dedikten sonra Takoz Remzi'ye dönerek,

"Haksız mıyım İremzi efendi bae?" dedi.

O an değirmene giden Cuma'nın beygiri, sabaha karşı üstünde de yarı baygın vaziyette Cuma ile birlikte evin sofasına geldi dineldi. Beygir yorgun, aynı zamanda da durgun. Beygirin üzerindeki Cuma, yumruk kadar ancak kalmış, iki un çuvalının ortasında öylece duruyor. Bu durumu gören, Unçuluk Anşa, Bedirik Hürü, Ellik Ali ve Takoz Remzi donakaldılar. Ne olup bittiğini anlamak için dördü dört yerden beygirin yanına seyirttiler. Bu arada ilk önce Cuma'nın anası Bedirik Hürü bastı çığlığı:

"Cümeee'm Cümeee'm gurbannar oldu'um Cümeeem! N'ooldu saa yavrım!" diyerek ağlayınca, yer yerinden oynadı. O saatte köyde kim var ise uyandı, herkes ayağa kalktı. "N'oolmuş bire" diyen Takoz Remzi'nin evine koştu. Beygirin üzerinde bir ceset gibi baygın yatan Cuma'yı karga tulumba alıp çardağın üzerine yatırdılar. Herkes bir yerden bir şeyler söyleyip bağılıyor, kimi Cuma'nın yüzünü tıptışlıyor, kimi ağzına su veriyor fakat Cuma'nın gözleri açık, nefes alıp veriyor. Hepsisi bir yerden,

"Şükür Cümee yaşıyo, solug alıp veriyo, bu Cümee'ye bir bi şed olmuş, aerime cinnenig bu. Amma gorgman. Cümee yaşıyo, Cümee yaşıyo!" dediler.

Kirlenen Dünya ve Bozulan İnsan

◆ **M. Nihat Malkoç**

Bir zamanlar "eşref-i mahlukat" sıfatındı
Ne çok kirlendin dünya, ne çok bozuldun insan!
Hakk'a ve hakikate yakınlık muradındı
Ne çok kirlendin dünya, ne çok bozuldun insan!

Hapishane gibisin, dünya kalmadı tadın
Silindi gönüllerden, pelesenk olan adın
Üstünde mutlu değil ne erkek ne de kadın
Ne çok kirlendin dünya, ne çok bozuldun insan!

Böyle değildin insan, bozmuşlar ayarını
Hoyratça davranırsın, düşünmezsin yarını
Söyle nerde kaybettin edebini, arını
Ne çok kirlendin dünya, ne çok bozuldun insan!

Ne gündüzün gündüzdür ne gecelerin gece
Mazlumlara ezersin, biat edersin güce
İntizarın korundan tutuşur her bir hece
Ne çok kirlendin dünya, ne çok bozuldun insan!

Ne bayramı tanırsın ne bilirsin arife
Ayağın çekmez seni bir cami-i şerife
Bu acayip hallerin sığmaz hiçbir tarife
Ne çok kirlendin dünya, ne çok bozuldun insan!

Ey dünya üzerinde acı çeker öksüzler!
Zalimlerin gözünde baş tacıdır köksüzler
Yükün ağırlığını nereden bilsin yüksüzler?
Ne çok kirlendin dünya, ne çok bozuldun insan!

Masmavi bir gök vardır, bakmayı bilenlere
Gül bahçeleri vardır, kokmayı bilenlere
Nice nehirler vardır, akmayı bilenlere
Ne çok kirlendin dünya, ne çok bozuldun insan!

Dünyanın yüreğinde ince bir sızı vardır
Üstünden geçenlerde derin bir izi vardır
Görülmeveni gören bir gönül gözü vardır
Ne çok kirlendin dünya, ne çok bozuldun insan!

Büyüğü tanımazsın, el öpmeyi bilmezsin
Yerinde ağlamazsın, doğru yerde gülmezsin
Meclisten uzak durur, çağrılınca gelmezsin
Ne çok kirlendin dünya, ne çok bozuldun insan!

Ne varsa yağmalandı hakikat ikliminde
Aykırı renkler hâkim şahsiyet kiliminde
Kiminde tevazu var, kibir vardır kiminde
Ne çok kirlendin dünya, ne çok bozuldun insan!

Para Toplama-Misafir Sigarası-Bir Günlük Müdürlük

◆ Salman Kapanoğlu

Para Toplama

Bir defasında Müdür Bey odasına çağırdı. Sene başı olduğu için her sınıf öğretmeni sınıfından genel giderler için onar lira para toplamamızı istedi. Sınıfa gittim. Bir konuşma yaptıktan sonra, yirmi beş kişilik sınıftan 40-50 lira para toplayabildim. Öyle acı-nası bahaneler öne sürdüler ki Müdür Bey'e gittim:

“Müdür Bey, ben para toplayamıyorum. Öyle acı-nası sebepler öne sürüyorlar ki ağlamamak için kendimi zor tuttum.”

“Salman Bey! Seni istismar etmişler, onları sen bana sor. Git paranı topla eksik para istemiyorum.”

Üzgün bir şekilde, müdür odasından çıktım. Artık cebimden vereyim dedim. Bu duygularla ilerlerken, bir kız öğrencim,

“Hoca'm sizi hiç böyle üzgün görmemiştik, ne oldu?”

“Ne olsun kızım! Zor durumdayım.”

Ben olayı anlattım. Dinledikten sonra,

“Hangi sınıf hocam bu? Siz listeyi bana veriniz, ben beş dakikada toplayayım.”

Listeyi aldı, sınıfa gitti, on dakika sürdü sürmedi 450 lira toplamış geldi.

“Kızım, sınıfın mevcudu yirmi beş... On liradan 250 lira yapar. 450 de nerden çıktı?”

“Hoca'm orasını sormayın, buyurun paranız! Gü-zelliğimi de yabana atmayın lütfen!” dedi.

Misafir Sigarası

Sigara alışkanlığım olmadığı gibi, evimde de sigara bulunmaz. Hâlâ devam ediyor mu bilmiyorum? Eskiden evlerde, ev sahibi sigara içmese de misafir odasının sehpasında kristal tabak içerisinde çeşit çeşit sigara bulunurdu.

Okul müdürümüzü bağ evimize davet etmiştim. Yemekten sonra Müdür Bey etrafa bakındı:

“Müdür Bey neye baktınız?”

“Hiiiç... Misafir sigarasına bakmıştım. Yok mu?”

“Olmaz olur mu Müdür'üm? Misafir sigarası elbet-te var.”

“Eeee... İçelim o zaman!”

“Hoca'm, bana sigara paketinizi verir misiniz?”

“Ben misafir sigarası sordum.”

“Hoca'm bizim sigaradan içerseniz, ev sahibi sigarası olur; kendi sigaranızdan içerseniz misafir sigarası olur.” dedim.

Biraz düşündükten sonra:

“Doğru valla! Neden misafir sigarası demişler ki?”

Bir Günlük Müdürlük

Meslek hayatımda hiç idarecilik yapmayacağı diye kendime söz vermişim. Hele de müdürlüğü hiç düşünmemiştim. Üniversiteyi bitirdikten sonra 1,5 yıl tayinimiz çıkmadı. Ben bu arada vekil öğretmenliğe müracaat ettim. Bir köy okulundaki üç öğretmen de aynı anda askere gidince beni iki lise mezunu öğrenciyle o köy okuluna görevlendirdiler. İlköğretim Müdürü:

“Salman Bey! Okul müdürlüğüne de sen vekâlet edeceksin!” demesin mi?

Diğer iki arkadaş lise mezunu olduğu için bana itiraz etme hakkı bırakmadılar. Mecburen ilk resmî görevime müdür olarak başladım. Köye, perşembe günü akşam vardık. Muhtarla tanıştık. Cuma günü sabahleyin muhtar bizi okula götürdü. Beni de müdür olarak öğrencilere takdim etti. Ben öğrencilere hitaben,

“Sevgili öğrenciler! Bildiğiniz gibi, öğretmenleriniz askere gitti. Yeni öğretmenleriniz bizleriz.”

Bu arada okulun önünde bir kum kamyonu durdu, muhtar sözümü keserek,

“Müdür Bey! Maraş'a bugün gitmemiz lazım, cumartesi önemli bir işim var, diyordun. Kamyon geldi, bununla gitmezseniz şehre giden başka araba yok.”

Hemen iki diğer öğretmenle birlikte ayaküstü istişare ettik:

“Ne diyorsunuz arkadaşlar?”

“Hocam müdür sizsiniz! Bizim de şehre gitmemiz lazım, başka araç da olmadığına göre... Yine de siz bilirsiniz.”

Öğrencilere döndüm. Kıdemli bir müdür edasıyla:

“Sevgili öğrenciler! Sizin de gördüğünüz gibi öğretmenler kurulunun kararıyla okulu bu günlük tatil ediyorum.”

O gün sevinen öğrenciler miydi, yoksa bizler mi?

Yaratan'a Yakarış

◆ Mustafa İmir

Allah'ım işimi yapmışken tam yap
Günahımdan yüzde elli ikram yap
Yetmişime doğru kendime geldim
Bari şu ömrüme yüzde on zam yap

Kaygıyı, tasayı, derdi şifam yap
Düşünce ufkumu dingin sefam yap
Bu âlemde şükür idare ettim
Mekânı Cennet'te ali makam yap

Bedensel kimyayı ölç muntazam yap
Yorgun yüreğimi zinde ikdam yap
Hırs, ihtiras, nefret dolu dünyada
Adımımı yolda uygun nizam yap

Nefes aldığım her günü nevam yap
Tüm güzellikleri gönül ziyam yap
Âlemlerin mutlak sahibi sensin
Eskiye bünyemi tekrar sağlam yap

Aklımla imanı inanç kiram yap
Dinden geçinmeyi bana haram yap
Ne şahla ne şuhla bir işim olsun
Kendime kendimi içten ilham yap

Ağzımdan her çıkan sözü selam yap
Dilime geleni hüsnü kelam yap
Sonsuz kudret senden dilemek benden
Beden sağlığını sapasağlam yap

Gönlümü otuzlu yaşta adam yap
Tütün dumanına gayrı vedam yap
Yazıp seslediğim benle gitmesin
Bu âlemde yankı bulan sedam yap

Her ne yapıp etsem hayra encam yap
Ömrümün güzünü ruhsal ihyam yap
Kendimi kendimce ifade ettim
Dünyayı gerimden iz hasılam yap

Duygu, düşüncemi koyu kıvam yap
Ahiretten önce affı tamam yap
İmir'im kusurum, günahım çoktur
Allah'ım arzımı makbul duam yap

Birbirine Düşen İki Emmideşin Lisanî Hâllerinin Âşıklık Geleneği Bağlamında Atışma Örneklerinin Lehte ve Aleyhte Savunma Teknikleri Stratejisinin Tel Tezeneden Dökülerek Kulaklara Yolculuk Serüveninin İncelenerek Sözün Geniş Açıdan Sazın Göğsündeki Tınısının Havaya Dökülerek Asumanda Nasıl Kaldığı Üzerine Savunma Tezi ve Antitezi Üzerine Bir Değerlendirme

◆ Hökkeş Hartlap

E:

Yalana sarıldın doğrudan bıktın
Elin tavuğunu pinniğe dıktın
Fişeklikte fişek kalmadı sıktın
Av sanıp itini avlama emmi

K:

Kuru iftirayı ıslatıp durma
Akıl saatini hinliğe kurma
Harmancığın hara verip savurma
El sözüne kanıp hoşlama emmi

E:

Doğruyu bükerek karağı yaptın
Şosede yanılıp cılgaya saptın
Şahini gösterip kartalı kaptın
Yalanın damını loğlama emmi

K:

Ardımdan atarken bari doğru at
Sözü kenger gibi keserek kanat
İftira çalmakla yapılmaz sanat
Yılanın dilini bağlama emmi

E:

Ufak at civcivler celfinler yesin
Dağıt kurtul haklarını herkesin
Hem hahsızsın hem de berk çıkar sesin
Enişten yörebe çağlama emmi

K:

Tabakaya basıp sarma yalanı
Bilmem sanma çizdirdiğin planı
Gölüğe vurmuşsun bizim palanı
Yalanta bir yüzle ağlama emmi

E:

Unutma ki sende beşer şaşarsın
Gel yalanı terge haddi aşarsın
Belki pirim gibi seksen yaşarsın
Yarayı yarayla dağlama emmi

K:

Tütün gibi üfürürsün yalanı
O görüyor gözü yolda olanı
Bende kalsın sözün geri kalanı
Beni ham sözlerle tavlama emmi

Maraşî

Paragöz olanlar dünyaya daldı
İki emmi dedi Maraşî çaldı
Sözü asumanda asılı kaldı
Sen de dönüp beni koğlama emmi